

РЕШЕНИЕ

№ 10611

гр. София, 03.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 09.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9582** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК) във вр. с чл. 171 от същия кодекс.

Образувано е по жалба на „Булгарекспорт 11“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] против Решение № ПИ-230/04.07.2023 г. на Директора на ТД на НАП [населено място], с което е потвърдено разпореждане с изх. №С230001-137-0002995/03.04.2023 г., издадено от М. Я. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП София. Твърди се, че решението, в оспорената му част е неправилно и незаконосъобразно, като постановено при съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материално-правните разпоредби. Изложени са доводи, че неправилно ПИ и решаващият орган са приели, че искането за отписване по давност на задълженията е неоснователно. С тези мотиви се иска отмяна на решението в оспорената част.

В с.з. жалбоподателя, чрез процесуален представител поддържа жалбата на инвокираните в нея основания.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП София, чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна, с оглед на което иска да бъде оставена без уважение, а оспореното с нея решение, като правилно и законосъобразно да бъде

потвърдено.

От фактическа страна.

От доказателствата по делото се установява, че в ТД на НАП – София, по отношение на „Булгарекспорт 11“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от Р. Р. е образувано изпълнително дело №170190712/2017 г. за изискуеми задължения по подадени декларации обр. 6 за 2016 г., справки-декларации /СД/ по ЗДДС за 2016 г. и влязло в сила НП №23-2304261/13.12.2011 г., за което до дружеството жалбоподател на декларирания адрес е изпратено съобщение с изх. №С170022-048-0013889/03.02.2017 г., в което са посочени размера на задълженията по образуваното изп. дело и индивидуализирани в него изпълнителни основания с номер, дата и издател, като изискуемите задълженията по образуваното изпълнително дело са общо в размер на 3 593,77 лева към 03.02.2017 г.

По образуваното изп.дело №170190712/2017 г. са налице изискуеми публични задължения, автоматично качени като задължения в системата за управление на приходите /СУП/ в НАП по данъчно-осигурителната сметка на дружеството, по подадени от дружеството декларации обр. 6 за 2016 г.. СД по ЗДДС, 2016 г. и 2017 г., като са предприемани от публичния изпълнител и обезпечителни действия за принудително изпълнение, тъй като от дружеството не са предприемани действия за доброволно изпълнение на изискуемите задължения по посоченото изп.дело.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ изх. №0170001-022-0005505/09.02.2017 г., издадено по реда на чл. 200 и чл. 201, ал. 3 във вр. с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК за събиране на изискуемите вземания по изп.д. №170190712/2017 г. от публичния изпълнител в общ размер на 3 601,21 лв. /към 09.02.2017 г./ е посочено, че се налага запор върху притежавано от дружеството МПС, индивидуализирано в него, за което няма данни по административната преписка за връчване. В изпълнение на изпратено до КАТ при СДВР запорно съобщение с изх. №С170022-122-0001098/09.02.2017 г. за налагане на запор по посоченото ПНОМ е получен отговор до публичния изпълнител с вх. №С170022-000-0150721/25.02.2017 г., в който е посочено, че е наложен запор върху МПС на дружеството на 14.02.2017 г.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ изх. №С190022-022-0018938/15.03.2019 г., издадено по реда на чл. 200 и чл. 202, ал. 1 във вр. с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК за събиране на изискуемите вземания по изп.д. №170190712/2017 г. от публичния изпълнител в общ размер на 16 034,26 лв. /към 15.03.2019 г./ е посочено, че се налага запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки и др. в посочената в него търговска банка, което е изпратено до търговската банка за изпълнение със запорно съобщение изх. №С190022-003-0018315/15.03.2019 г., като за изпълнение му от търговската банка е изпратен отговор с изх. №РД-000-3574/26.03.2019 г. до публичния изпълнител, в които е записано, че е наложен запор, но в минимален размер, различен от посочения в запорното съобщение.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ изх. №С220001-022-0063638/20.09.2022 г., издадено по реда на чл. 200 и чл. 202, ал. 1 във вр. с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК за събиране на изискуемите вземания по изп.д. №170190712/2017 г. от публичния изпълнител в общ размер на 22 339,24 лв. /към 20.09.2022 г./ е посочено, че се налага запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки и др. в посочената в него търговска банка, което е изпратено до търговската банка за изпълнение със запорно съобщение изх. №С220001-003-0053811/20.09.2022 г. и е получен отговор до публичния изпълнител с вх. №С220001-000-0453771/28.09.2022 г., с който е уведомен публичния изпълнител, че върху посочената банкова сметка е наложен предходен запор от НАП и тя е блокирана за евентуални бъдещи постъпления.

С молба вх. №0230022-000-0162199/31.03.2023 г. по описа на дирекция „Събиране“ /ИС „Събиране“/ дружеството жалбоподател прави искане за погасяване по давност на задължения по подадени ГДД по ЗКПО за 2016 г., СД по ЗДДС за съответните месеци на 2016 г., декларация обр. 6 за 2016 г. и НП от 2011 г., без да сочи в нея суми и номер на декларации, позовавайки се на 5-годишен давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК.

Във връзка с постъпилата молба вх. №С230022-000-0162199/31.03.2023 г. по описа на дирекция „Събиране“ /ИС Събиране/ публичния изпълнител на основание чл. 225 от ДОПК е разгледал възражението за давност и е издал разпореждане с изх. №С230001-137-0002995/03.04.2023 г., с което не е уважил възражението за давност и е отказал прекратяване поради изтекла давност на претендираните вземания по подадените декларации обр. 6 за 2016 г., СД по ЗДДС за 2016 г. и 2017 г., ГДД по ЗКПО за 2016 г., и НП от 2011 г., посочени конкретно в атакуваното разпореждане с № , по основание и размер, като е приел, че не е изтекла, както 5-годишната, така и 10- годишната давност, тъй като има предприети действия по принудително изпълнение, които са спрели давностния срок, каквито действия са издадените ПНОМ по изп.дело №170190712/ 2017 г., посочени по горе, които са изпълнени от посочената в тях търговска банка и съответно сектор КАТ при СДВР, вследствие на получени запорни съобщения, и наложен запор върху притежавани от лицето банкова сметка и запор върху, притежавано от дружеството МПС.

От правна страна.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация и интерес от оспорването – адресат на акта. При наличните доказателства съдът приема, че жалбата е депозирана в рамките на преклузивния 7-дневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, т. к. Решение № 10 е постановено на 04.07.2023 г. на ТД на НАП София, връчено на 25.09.2023г., а жалбата е депозирана на 02.10.2023 г. Изчерпана е задължителната фаза на административния контрол, съгласно предвиденото в разпоредбата на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

В рамките на служебно извършена проверка съдът установи, че оспорваното решение представлява валиден административен акт, издаден от компетентен орган и в кръга на законоустановените правомощия на териториален директор по чл. 267 от ДОПК. Решението е издадено след проведено задължително производство по обжалване на отказа на публичния изпълнител при ТД на НАП – София, в писмена форма и съдържа посочените в чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК реквизити, включително изложение на фактическите и правните основания за постановяването му. Самият изричен отказ за прекратяването на изпълнителното производство, поради извод, че погасителната давност не е изтекла, също е издаден от оправомощен за това орган, на основание чл. 226, ал. 2 от ДОПК и в рамките на неговата компетентност. При извършената проверка съдът установи, че започването, провеждането и приключването на процедурата по издаването на оспорения акт са извършени в съответствие с приложимите в случая разпоредби на чл. 266 и чл. 267 от ДОПК, като в хода не са допуснати съществени нарушения на административно производствени правила.

Спорът между страните е съсредоточен върху това – изтекла ли е предвидената в закона абсолютна давност на задълженията на дружеството.

Погасителната давност е материално-правен институт, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко от задълженията. Давността за публичните задължения е разписана в чл. 171 от ДОПК, според ал. 1, на която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2 с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т. 1 - когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2 - когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т. 3 - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4 - когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5 - с налагането на обезпечителни мерки; т. 6 - когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Според чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

В конкретния случай, публичните задължения, са възникнали по подадени декларация обр. 6 за 2016г., със срок на доброволно плащане през месец април - 30.04.2017 г., за подадените СД по ЗДДС през 2016 г. и 2017 г. - срока за доброволно плащане е до 25-то число на месеца, следващ месеца за който са подадени, ГДД по ЗКПО за 2017 г. е със срок на доброволно плащане - 30.03.2018 г., а за НП, издадено от Инспекцията по труда София- област е 7-дневен срок от влизане в сила на същото, като датата се посочва от взискателя при изпращането на изпълнителния титул за принудително събиране /посочена дата 18.06.2015 г./, поради което с оглед правилото на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, по отношение на същите, 5-годишната давност съответно за посочените декларации започва да тече: за декларация обр. 6 за 2016 г. съответно от 01.01.2018 г., като би изтекла на 01.01.2023 г., за СД по ЗДДС за 2016 г. съответно от 01.01.2017 г., като би изтекла на 01.01.2022 г., ГДД по ЗКПО за 2016 г. съответно от 01.01.2018 г., като би изтекла на 01.01.2023 г., за НП от 2011 на Инспекцията по труда София-област съответно от 01.01.2016 г., като би изтекла на 01.01.2021 г., но в конкретния случай, са предприети действия, които да спират същата в предвидения 5-годишен давностен срок, а именно наложен е запор върху притежавано от дружеството МПС в изпълнение на ПНОМ изх. №С170022-022-0005505/09.02.2017 г., ; ПНОМ изх. №С190022-022-0018938/15.03.2019 г. и изх. №С220001-022-006363 8/20.09.2022 г

Правилно в обжалваното решение е прието, че в случая е налице хипотезата на чл. 172, ал.1,т.5 от ДОПК, при която давността спира, тъй като по отношение на жалбоподателя са издадени общо три броя постановления за налагане на обезпечителни мерки(посочени по-горе), първото от 2017, 2019 и 2022. Издадените Постановления за налагане на обезпечителни мерки са довели до спиране на давността по смисъла на чл.172, ал.1,т.5 от ДОПК.

Съгласно чл. 171,ал.1 от ДОПК публичните задължения се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В процесния случай няма спор, че задълженията на лицето имат характер на публични такива, съгласно разпоредбата на чл. 162, ал.2, т.1 и т.2 от ДОПК, както и дължимите лихви върху главниците, по аргумент от чл. 162, ал.2, т.9 от ДОПК.

Съобразявайки разпоредбата на чл. 171, ал.1 от ДОПК, както и годината на възникване на най-ранно възникналото от публичните задължения - 2011г., правилни и обосновани са изводите на решаващия орган, че началото на петгодишният давностен срок започва да тече от 01.01.2012г. На основание чл. 172, ал.1,т.5 от ДОПК давностният срок е спрял да тече, предвид на издадените Постановления за налагане на обезпечителни мерки(цитирани по-горе в настоящото решение).

С оглед горното, правилни и обосновани са правните изводи в обжалваното решение, че давността е спряла да тече с налагането на обезпечителните мерки, преди да изтече 5-годишният давностен срок по чл.171, ал.1 от ДОПК, при което възражението на жалбоподателя за погасяване по давност на посочените задължения

е неоснователно.

В случая, доколкото публичните вземания са възникнали и е следвало да бъдат платени през 2011г., давностният срок е започнал да тече от влизането му в сила през 2015 г. и е спрял да тече с издаване на първото от постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Към датата на постановяване на обжалваното решение, както и към настоящият момент не е изтекла 10 годишната давност по чл.171, ал.2 от ДОПК, считано от 01.01.2015 г. по първото, както и по всяко от следващите публични вземания и задължения.

По изложените съображения, настоящият състав приема, че обжалваното решение, издадено от директор на ТД на НАП-София е законосъобразно, а жалбата-неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на делото, искането на пълномощника на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. Съгласно чл. 161, ал.1, изр.2 от ДОПК на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер на минималното възнаграждение за един адвокат. На основание чл. 78, ал. 8, изр. последно от ГПК, приложим в производството по силата на препращащата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, Съдът определя възнаграждението на процесуалния представител на ответника в размер на законоустановения минимум от 100.00лв., която сума жалбоподателят следва да бъде осъден заплати на ТД на НАП-София.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Булгарекспорт 11“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] против Решение № ПИ-230/04.07.2023 г. на Директора на ТД на НАП [населено място], с което е потвърдено разпореждане с изх. №С230001-137-0002995/03.04.2023 г., издадено от М. Я. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП София.

ОСЪЖДА „Булгарекспорт 11“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] да заплати на Териториална дирекция на НАП-София юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване (чл.268, ал.2 от ДОПК).

СЪДИЯ: